

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **K. S.**, zast. JUDr. Jaroslavou Mackovou, advokátkou se sídlem v Praze, Kloboukova 2191, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 6. 2004, č. j. 59 Az 281/2003 – 19,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupkyni žalobkyně JUDr. Jaroslavě Mackové, advokátce se sídlem v Praze, Kloboukova 2191, **se p ř i z n á v á** odměna 2000 Kč, náhrada nákladů 150 Kč, celkem 2150 Kč, které ji budou vyplaceny do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 10. 6. 2004, č. j. 59 Az 281/2003 - 19 zamítl Krajský soud v Ostravě žalobu žalobkyně – stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ze dne 17. 12. 2003, č. j. OAM-6337/VL-20-17-2003, kterým byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná žádost stěžovatele o udělení azylu dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“).

Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka včas kasační stížnost.

V kasační stížnosti stěžovatelka napadá rozhodnutí správního orgánu a následně i soudu pro nezákonnost, neboť jak žalovaný tak soud dle názoru stěžovatelky porušili ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“). Rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů, není zde logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně.

Stěžovatelka na podporu svých tvrzení dále v kasační stížnosti uvádí, že v zemi jejího původu jsou porušována lidská práva a je tak ohrožena na životě, vydírána a nemá kam se obrátit s žádostí o pomoc, neboť stát takové poměry trpí a podporuje.

Za těchto podmínek je stěžovatelka přesvědčena, že by bylo možné udělit azyl humanitární ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Odvolává se na čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a dále poukazuje na Rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Cruz Varas z roku 1991, a Rozsudek ve věci Vilvarajah z roku 1991. Zdůrazňuje, že není možné se obrátit na policii, protože není po nikom možné požadovat, aby se sám a dobrovolně vystavoval persekuci, aby mohl lépe prokazovat své obavy z pronásledování.

Dále se stěžovatelka dovolává čl. 43 a 53 Příručky postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků vydané Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě.

Na základě výše uvedeného navrhuje stěžovatelka zrušení napadeného rozhodnutí soudu a vrácení věci k dalšímu řízení a dává návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu ust. § 107 s. ř. s. Současně stěžovatelka požádala o ustanovení bezplatného právního zástupce.

Na základě návrhu stěžovatelky ustanovil krajský soud usnesením č. j. 59 Az 281/2003-37 ze dne 2. 11. 2004 stěžovatelce právního zástupce pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Jaroslavu Mackovou, která na základě výzvy soudu doplnila dne 31. 12. 2004 kasační stížnost stěžovatelky. V doplnění uvedla, že stěžovatelka napadá rozhodnutí soudu z důvodu nesprávného právního posouzení důvodů, pro které stěžovatelka o azyl žádala. Stěžovatelka nikdy v předcházejícím řízení neuváděla skutečnosti o tom, že by byla vystavena pronásledování z důvodů, na základě kterých by jí mohl být azyl dle ustanovení § 12 zákona o azylu udělen. Má však za to, že rozsah pronásledování, kterému byla vystavena na Ukrajině je důvodem udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka od samého počátku nežádala o udělení azylu z důvodů ekonomických, ale z důvodu, že země původu nechrání své občany při projevech trestné činnosti. Naopak je všeobecně známo, že tyto projevy mlčky toleruje. Stěžovatelka nikdy nežádala o udělení azylu z důvodu uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu, tak jak krajský soud uvedl v rozsudku. Proto je kasační stížnost podána z důvodu uvedeném v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. z důvodu nezákonnosti spočívajícím v nesprávném právním posouzení otázky krajským soudem, kdy se soud zabýval pouze otázkou oprávněnosti důvodů pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti vyjádřil dne 15. 2. 2005. Žalovaný poukazuje na rozpory podané kasační stížnosti a jejího následného doplnění. Stěžovatelka k uplatněnému důvodu v kasační stížnosti, namísto, aby správnost závěru soudu o zamítnutí žaloby pro naplnění podmínek pro aplikaci ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu k zamítnutí

žádosti jako zjevně nedůvodné zpochybňovala, se sním ztotožňuje a prohlašuje, že „nikdy v předcházejícím řízení neuváděla skutečnosti o tom, že by byla vystavena pronásledování z důvodů, na základě kterých by jí mohl být azyl dle ustanovení § 12 zákona o azylu udělen“. Soudu pak stěžovatelka vytýká, že se při přezkoumávání rozhodnutí zabýval pouze otázkou oprávněnosti důvodů pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu.

Návrh (dle žalovaného svědčící podán pouze účelově) na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vzhledem k zamítnutí žádosti stěžovatelky o azyl jako zjevně nedůvodné žalovaný nepodporuje a podanou kasační stížnost navrhuje zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností, vyšel přitom z právního stavu platného v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně. Navíc je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Z předloženého spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 3. 12. 2003 na základě žádosti, v níž stěžovatelka uvedla, že je ukrajinské národnosti, pravoslavného vyznání, nikdy nebyla členem žádné politické strany. Dále vypověděla, že na Ukrajině byla spolu manželem pronásledována neznámými osobami. Jako důvod uvedla skutečnost, že manžel, který pracoval jako policista, dopadl za nelegální činnost osobu, která byla následně uvězněna. Po jejím propuštění jim začaly vyhrožovat neznámé osoby, které jménem pachatele požadovaly finanční prostředky jako odškodnění za věznění. Manžel se rozhodl pro odchod z vlasti a stěžovatelka, protože vyhrožování pokračovalo, opustila vlast následně. O udělení azylu žádá, neboť jí bylo uděleno správní vyhoštění z území ČR. V průběhu pohovoru konaného za účasti tlumočníka z ruského jazyka stěžovatelka výše uvedené důvody odchodu z vlasti zopakovala a dále upřesnila, že po propuštění pachatele, kterého jako policista dopadl manžel stěžovatelky, bandité manželovi vyhrožovali a poté ho opakovaně fyzicky napadli. Bandité požadovali peníze jako odškodné za uvěznění taktéž po stěžovatelce. V lednu následujícího roku byl stěžovatelce odcizen osobní automobil a v této souvislosti vyslovila domněnku, že tak učinili bandité. Později zmiňované osoby pokračovaly v telefonických výhrůžkách a v nočních hodinách ji bušily na dveře. V červnu roku 2003 se odstěhovala k matce na vesnici a do místa bydliště přijížděla pouze sporadicky. Při jedné z návštěv se potkala na tržnici s bandity a byla fyzicky napadena. K jednání banditů prohlásila, že to bylo vedeno pouze snahou získat finanční prostředky. Kvůli obavám odvezla své děti k matce manžela

do Ruska a sama ze země odcestovala. Stěžovatelka uvedla, že v souvislosti s výše uvedenými potížemi nekontaktovala ani v jednom případě policii, neboť to považovala za bezpředmětné. Do ČR přicestovala v červenci 2003 na základě turistického víza s dobou platnosti 14 dnů, poté zde žila nelegálně, přičemž příležitostně pracovala. V listopadu 2003 společně s manželem byla zadržena policií a bylo jim uděleno správní vyhoštění. Proto vstoupila do azylového řízení, aby si tímto legalizovala svůj pobyt na území ČR. V případě návratu se obává jednání výše zmiňovaných osob. Žalovaný na základě provedeného správního řízení vydal dne 17. 12. 2003 rozhodnutí, kterým žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou v souladu s ustanovením § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, když stěžovatelka neuvedla v průběhu správního řízení žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.

Stěžovatelka rozhodnutí žalovaného napadla žalobou, ve které vytkla žalovanému porušení celé řady procesních pochybení a namítala, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu, resp. minimálně pro vztažení překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona. Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl kasační stížností napadeným rozsudkem. Krajský soud dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn správně, žalovaný v souladu se zákonem zamítl žádost stěžovatelky o udělení azylu s odkazem na ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou, neboť stěžovatelka neuvedla žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu. Dále soud v odůvodnění rozsudku konstatoval, že pronásledování soukromými osobami není pronásledováním podle § 12 zákona o azylu. Stěžovatelka nevyužila všechny prostředky nápravy, které ji ukrajinský právní řád nabízí. Pokud stěžovatelka namítala, že splňuje podmínky k vydání rozhodnutí o překážce vycestování, nutno uvést, že rozhodnutí o překážce vycestování žalovaný uvádí pouze v rozhodnutích o neudělení nebo odnětí azylu (§ 28).

Výše uvedený rozsudek napadla stěžovatelka včas kasační stížností.

V kasační stížnosti stěžovatelka, ačkoliv tak nečiní konkrétním odkazem, uplatňuje, jak je patrné z obsahu kasační stížnosti, důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když namítá, že žalovaný nedostatečným způsobem zjistil skutkový stav a porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 správního řádu.

Dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Tuto námitku nepovažuje Nejvyšší správní soud za opodstatněnou.

Porušení výše uvedených procesních ustanovení správního řádu stěžovatelka žalovanému vytýkala již v žalobě a krajský soud se s předmětnou námitkou náležitě vypořádal, přičemž namítaná pochybení nezjistil. S jeho závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

Ve správním spise je založena žádost o udělení azylu, vlastnoručně psané důvody žádosti, jakož i protokol o pohovoru k žádosti o udělení azylu. Informace obsažené v těchto

listinách jsou dostatečným podkladem pro vydání rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť z nich jednoznačně vyplývá absence tvrzení relevantních důvodů, která je podmínkou aplikace citovaného ustanovení. V daném případě důvody uvedené opakovaně stěžovatelkou ve správním řízení, tj. pronásledování ze strany soukromých osob, přičemž motivem jejich jednání, jak sama stěžovatelka připustila, byla snaha získat finanční prostředky, nelze podřadit pod některý z důvodů uvedených v ust. § 12 cit. zákona. Dokazování shledal Nejvyšší správní soud dostatečným, přesvědčivým, stav věci byl zjištěn spolehlivě, přesně a úplně, rozhodnutí vyplývá ze zjištěných podkladů a je dostatečně zdůvodněno. Skutková podstata má náležitou oporu ve spisech, při jejím zjišťování nebyl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že by to mohlo ovlivnit jeho zákonnost. Stěžovatelkou namítaná procesní pochybení žalovaného tedy Nejvyšší správní soud nezjistil.

Rovněž stěžovatelkou namítané porušení správního řádu krajským soudem je vyloučeno, neboť soudy ve správním soudnictví postupují podle soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.) a nikoli podle správního řádu (zákon č. 71/1967 Sb.), což je předpis upravující řízení před správními orgány.

Nejvyšší správní soud neshledal naplnění kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatelka dále v kasační stížnosti uplatňuje stížní důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když v doplnění kasační stížnosti namítá, že krajský soud nesprávně posoudil důvody podané žádosti o azyl a je přesvědčena o tom, že v jejím případě by mohl být udělen azyl humanitární dle ustanovení § 14 zákona o azylu.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Tvrzená nezákonnost, spočívající v nesprávném právním posouzení věci soudem v předcházejícím řízení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Tvrzenou nezákonnost podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spatřuje stěžovatelka v nesprávném posouzení důvodů, pro které stěžovatelka podala žádost o azyl.

S názorem stěžovatelky se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle ust. § 2 odst. 6 cit. zákona se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) cit. zákona se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12.

Z výše citovaných ustanovení zákona vyplývá, že naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné dle ustanovení § 16 zákona o azylu vylučuje posouzení žádosti podle § 12 téhož zákona. Za takové situace správní orgán rozhodne konečným způsobem ve věci bez toho, aby zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona. V daném případě stěžovatelka ve správním řízení netvrdila, že je v zemi svého původu pronásledována za uplatňování politických práv a svobod nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Bezprostředním důvodem žádosti o azyl byly v daném případě problémy se soukromými osobami mimo státní struktury. Důvody tvrzené stěžovatelkou ve správním řízení nejsou z hlediska aplikace azylového zákona právně relevantními. Navíc sama stěžovatelka se závěry žalovaného souhlasí, když v kasační stížnosti uvádí, že „nikdy v předcházejícím řízení neuváděla skutečnosti svědčící o tom, že by byla vystavena pronásledování z důvodů, na základě kterých by jí mohl být udělen azyl dle ustanovení § 12 zákona o azylu“. Z tohoto tvrzení by bylo možno dovodit souhlas stěžovatelky s posouzením její žádosti jako zjevně nedůvodné dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Jak žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, je výše uvedené tvrzení vzhledem k žalobním námitkám v rozporu, když stěžovatelka v žalobě tvrdila, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu.

Krajský soud byl při posuzování zákonnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu vázán v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. rozsahem a důvody žaloby. Pokud stěžovatelka v žalobě namítala, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu, vymezila tak rozsah soudního přezkumu v tom směru, zda je pronásledována z důvodů opravňujících udělení azylu dle ustanovení § 12. V takovém případě však nelze v kasační stížnosti soudu vytýkat, že se zabýval pouze otázkou oprávněnosti důvodů pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu, když soud rozhodnutí přezkoumával právě v intencích stěžovatelkou vymezených žalobních námitek. Soud naopak není oprávněn přezkoumávat napadené rozhodnutí mimo zákonné výjimky (§ 76 odst. 2 s. ř. s.) nad rámec žalobních bodů, když je ze zákona vázán pouze žalobním návrhem.

Pokud se tedy stěžovatelka až v kasační stížnosti začíná dovolávat udělení především humanitárního azylu, nutno vycházet z toho, že v kasační stížnosti uvádí důvody, které v předchozím řízení nebyly zmíněny a z tohoto pohledu tvoří novum. Jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, stěžovatelka se výslovně udělení azylu humanitárního nedomáhala a v řízení neuvedla žádné skutečnosti, které by byly z hlediska udělení humanitárního azylu relevantní. Dle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. soud nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatelka uplatnila poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud tak nezjistil naplnění kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nadto je Nejvyšší správní soud nucen konstatovat, že udělení tzv. humanitárního azylu neboli azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu je věcí volné úvahy příslušného orgánu státní správy včetně úvahy o tom, zda jde o případ hodný zvláštního zřetele, protože na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. Žadatel o azyl

tudíž neudělením azylu z humanitárního důvodu nemůže být zkrácen ve svých právech. Na tomto místě je nucen Nejvyšší správní soud zmínit procesní postup žalovaného v azylovém řízení. Posuzování žádosti o udělení se sestává z řady procesních a materiálních hledisek, obsažených v zákoně o azylu, které je nutno vidět v jejich vzájemné provázanosti a také souslednosti. Pokud totiž v řízení o azylu vyplyne některá ze skutečností taxativně uvedených v § 16 odst. 1 zákona o azylu, pak správní orgán bez dalšího – ale jen ve lhůtě podle odstavce 2 téhož ustanovení – zamítne žádost, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Pro rozhodování o udělení azylu z některého z důvodů předvídaných v § 13 a § 14 zákona o azylu je však určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 citovaného zákona. Tento důvod však žalovaný vůbec nebyl povinen zkoumat. Žalovaný správně zjistil, že stěžovatelka neuváděla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 a zamítl její žádost jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Vyslovil-li dále v rozhodnutí, že stěžovatelka nesplňuje důvody udělení azylu podle § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, stalo se tak nad rámec zákonné povinnosti, aniž by to však mělo jakýkoli vliv na věcnou správnost vydaného rozhodnutí.

Problémy stěžovatelky způsobené pronásledováním ze strany soukromých osob, nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak nežli jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

V této souvislosti stěžovatelkou uváděné odkazy na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva, Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod dále na Příručku postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků podporující tvrzení stěžovatelky o existenci právně relevantních důvodů pro udělení azylu, za situace, kdy byla žádost o azyl shledána zjevně nedůvodnou dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, jsou nerozhodné. Předmětné námitky stěžovatelky by byly právně relevantní pouze v případě, kdyby žalovaný rozhodoval o udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu a zkoumal stěžovatelčiny důvody opuštění vlasti ve vztahu k naplnění zákonných podmínek pro udělení azylu. K tomu ovšem v projednávané věci nedošlo.

Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené neshledal naplnění stěžovatelkou uplatňovaných důvodů kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a proto podanou kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

V řízení o kasační stížnosti měl úspěch žalovaný a měl by proto ve smyslu § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. právo na náhradu nákladů o kasační stížnosti. Žalovaný jednak náhradu nákladů nežádal a jednak mu, podle obsahu spisu, prokazatelné náklady v tomto řízení nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Stěžovatelce ustanovil krajský soud pro řízení o kasační stížnosti zástupce advokáta podle ust. § 35 odst. 7 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení v tomto případě odměnu za zastupování a hotové výdaje platí stát. Při určování výše odměny a náhrady hotových výdajů advokátovi vycházel Nejvyšší správní soud z vyhlášky č. 177/1996 Sb. Dospěl k závěru, že zástupkyni stěžovatelky náleží odměna podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a d) této vyhlášky, tedy za dva úkony právní služby po 1000 Kč /§ 9 odst. 3 písm. f) cit. vyhlášky a § 7 této vyhlášky/. Dále ji náleží náhrada hotových výdajů za dva úkony ve výši po 75 Kč (§ 13 odst. 1, 3 cit. vyhlášky). Celkem tak zástupkyni stěžovatelky náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 2150 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu